

tient, som logerer paa Hotellet, eller en, som tilfældig faar Lyst til at nyde et Glas Vin? Det lader sig ikke kontrolere, saa det ærede Medlem kommer sikkert her til at forlade sit eget Princip i den Henseende. Der er ingen Grund til at udvide Beværterretten for disse Kur- og Badeanstalter. Det er Beværtninger af en særlig Art, og jeg mener, at deres Karakter som saadanne skal opretholdes, de skulle ikke udvides til at være almindelige Beværtninger. Skal en saadan Udvidelse finde Sted, mener jeg, man maa gaa den regulære Vej at fordre, at de faa Bevilling ligesom andre Beværtninger.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Beværtning i Jernbanerestaurationer gjorde det ærede Medlem samme Betragtning gældende, som vi almindelig se gjort gældende fra Statsbaneadministrationens Side, idet man klager over, at naar de kun maa beværte de ankomne og afgaaende rejsende, kan man ikke faa saa stor en Lejeindtægt. Det er dog ikke det afgørende, om Statskassen kan faa lidt mere eller mindre Indtægt af disse Beværtninger; tværtimod mener jeg, at Hovedhensynet her er, at Sikkerhedstjenesten bliver udført paa en god og forsvarlig Maade. Men naar Forholdet er det, at man næsten aldrig kan komme paa en Jernbanestation, som har Restauration, uden at se Konduktører sidde derinde og drikke „små sorte“ og „Bajere“, synes jeg rigtig nok, det er paa Tide, at vi søge at indskrænke disse Beværtninger. Ingen, der rejser noget, kan undgaa at se, at disse Restaurationer blive udnyttede paa en saadan Maade, at de i meget høj Grad bidrage til at gøre Sikkerhedstjenesten usikker. Det er et Spørgsmaal, som Publikum og Staten ere i højeste Grad interesserede i, og det er Statens Pligt at bidrage til, at Sikkerhedstjenesten bliver saa god som muligt. Disse Restaurationer bør aldrig have Lov til at udskænke berusende Drikke for Statsbanernes Personale. Og med Hensyn til Muligheden af at kontrolere, om det er afgaaende eller ankomne rejsende, ja, saa mener jeg, det spiller ikke nogen stor Rolle. Det er ikke Hovedsagen, om et Menneske tilfældigvis en enkelt Gang skulde komme til at nyde en Genstand paa en Jernbanerestaurations, skønt han ikke er rejsende. Hovedsagen er, at man bliver i Stand til at forbyde disse Restauratører stadig at have siddende Gæster fra Byen, som sidde der og drikke til stor Ulempe og Gene for de rejsende. Derfor vil jeg meget anbefale,

at man stemmer for Ændringsforslaget her. Med Hensyn til det andet Ændringsforslag om, at disse Bevillinger kun skulle gives paa 5 Aar ad Gangen, mente det ærede Medlem fra Slagelse (Lange), at saa kunde vi aldrig faa en ordentlig Restauratør, en ordentlig Beværtning paa vore Jernbanestationer, men det holder jo slet ikke Stik. Naar Forholdet nu er det, at en saadan Beværter overtager Beværtningen der paa de Vilkaar, at Statsbanerne have Ret til at genne ham ud med 8 Dages Varsel, naar de have Ret til med ganske kort Frist at opsigge ham, tror jeg ikke, man kan gøre den Betragtning gældende, at det vilde være for haardt at kræve, at han skal kunne have Bevillingen for 5 Aar ad Gangen. Nej, de Bevillinger, der er Tale om i § 21, ere Bevillinger af en saadan Art, at jeg mener, de have en midlertidig Karakter, og de betragtes som saadanne, og derfor skulle de ogsaa kun gives for 5 Aar ad Gangen. Men det udelukker jo ikke, at for saa vidt Nødvendigheden er til Stede for Opretholdelsen af Beværtningen, om mulig med samme Ret, kan den paagældende Bevilling fornyes, naar de 5 Aar ere udløbne.

Saa var der Tale om Brugsforeningerne; det kunde være rigtigt at sige lige et Par Ord om dem ogsaa. Der er med Hensyn til Brugsforeningerne, og for øvrigt ogsaa med Hensyn til Handel med stærke Drikke, stillet nogle enkelte Mindretalsforslag. Der vil jeg i al Almindelighed sige, at naar man ude i en Landkommune giver Beboerne Ret til at forbyde, at der beværtes med berusende Drikke i Kommunen, saa vil det være urimeligt ikke ogsaa at give dem Ret til at stemme Spiritus'en ud baade af de handlendes Butikker og af Brugsforeningerne. Og det er jo heller ikke noget nyt, som her bliver fremstillet; det er noget, man kan sige, at den samlede Rigsdag har indrømmet Rigtigheden af ved sine Afstemninger i tidligere Samlinger. Den hele Forskel her er, at man giver Beboerne Ret til at stemme i Modsætning til tidligere, da man vedtog, at det var Sogneraadet, som til enhver Tid skulde have det i sin Magt at forbyde ikke alene Handel, men ogsaa Fordeling i Brugsforeninger af berusende Drikke; det var fuldstændig afhængigt af det kommunale Raads Beslutning, om det maatte finde Sted eller ej. Det forekommer ogsaa mig, at det vilde være lidt urimeligt at forlange, at en Kommune, naar den frigør sig for den Ulykke, det er at have en